

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 43. Normanni in Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. A.C. 1016. fixi ludibrio haberent, & Papa missis exploratoribus comperisset, constare de indicii veritate, illutores ad mortem damnavit, quibus capite (*) plexis, quievit terra & ventorum furor cessavit.

§. XLIII.

Normanni in Italia.

Glab. III. *c. I.* Inter hæc Romam advenit vir nobilis natione Normannus nomine Rudolphus, qui cum Richardum Ducem Normanniæ acriter offensum haberet, relicta patria, omnia sua, quæ loco moveri poterant, avexerat. Ei Pontifex adversæ fortunæ vices sibi narranti bellicæ artis peritissimum cognoscens, exposuit, Occidentis Imperium a Græcis laceffi. Quippe Basilius Imperator missis ad *Catapan* suum, id est, exiguæ regionis in Italia, quæ sibi parebat, præfectum, mandatis, tributa exigere jusserrat, atque ille imperata facturum provinciæ Beneventanæ partem in suam potestatem redegerat. Ergo querebatur apud Rudolphum Papa, deesse sibi in illa regione virum, qui Græcos depelleret. Condixit operam Normannus, atque Beneventum a Papa missus, Italos ea fortitudine & prudentia

(*) Hic primo clarissimum occurrit exemplum, Summum Pontificem potestate Principis Sæcularis in maleficos usum fuisse.

tia duxit in Græcos, ut in acie semper victores extiterint.

Sæculum XI.
A.C. 1016.

Non erat ignota in Italia Normannorum fortitudo. Quandoquidem ante annos abhinc sexdecim, nempe circa annum millesimum, Normanni quadraginta a profectione Jerosolymitana redeuntes Salernum pervenerunt, quam civitatem tunc Saraceni obsidebant. Mirabantur in advenis Itali grandem staturam, corporum robur & arma tractandi peritiam; quare Gaimarus Salerni Princeps arma & equos hospitibus dari iussit, qui delecto opportuno tempore factaque eruptione, obsidentes in fugam egerunt. Princeps Salernitanus collaudatos muneribus cumulare parabat, rogans, ut in sua urbe sedem figerent. At illi, solius Dei & Religionis amore impulsos se pugnasse, responderunt, & rejectis donis in patriam reversi sunt. Princeps vero ne penitus vacuos dimitteret, Legatos addidit abeuntium comites, poma citrina, amygdalas, aliosque, quibus Italia abundat, fructus, tum etiam pannos pretiosos, & auro intexto nitentia equorum strata in Normanniam deferentes, quo illi populi ad petendam Italiam, quæ tales divitias produceret, excitarentur.

Itaque fama Rudolphi victorias ubique vulgante innumera Normannorum multitudo cum uxoribus & liberis non

Glab. ibid.

Hist. Eccles. Tom. XIV.

H

per-

Sæculum XI.
A.C. 1016.

permittente modo, sed etiam urgente Duce Richardo patriæ valedixit. At Rudolphus cum multis præliis adversus Græcos initis victor nihilominus proprias vires accidi cerneret, & Italos bello ineptos sciret, trans alpes ad Imperatorem Henricum venit, suo ore rerum statum Principi expositurus. Henricus, quem jam pridem virum bello celeberrimum videndi desiderium tenebat, venientem humanissime excepit. Posteriora tempora nos docebunt, quanta rerum vicissitudo hunc primum Normannorum in Italiam adventum secuta fuerit.

§. XLIII.

Ecclesia Germaniæ.

vit. Sæc. 6.
Ben. p. 174.
Boll. 20.
Apr. to. 10.

Episcopis, quos S. Henricus Imperator in deliciis habuit, merito accensendus est S. Wolbodo Leodiensis, qui in Flandria ex illustri familia natus, & in Capitulo Ultrajectensi educatus, illi Scholæ postea præpositus est. Balderico, qui Notgero successerat, defuncto, Imperator Episcopatum Leodiensem anno millesimo decimo septimo Wolbodoni dedit, qui, deinde a S. Heriberto Colonienfi consecratus, ad eundem Imperatori reconciliandum non parum contulit. Postquam Sedem illam tenuisset annis quatuor, vigesima Aprilis, anno 1021. obdormivit in Domino. Successorem habuit